

a város forróságát. Hány év telik el, mire végleg elmész;
tollad szökőkút egy másik spekulatív, másfél millió dolláros,
francia stílusú téglaházakkal teli városrészben.
Visszajövök Texasba, kereslek, magányos éjszakákat
átautózva, mintha hozzád tartoznék.
Állkapcsod hasztalan dolgozik, apró patáid tompulnak a porban.
Talán boldogan élhettem volna, ha elfelejtesz,
nem láttam volna üstökössel összetévesztett repülőgépet,
nem láttam, nem tanultam eleget ahhoz, hogy félni akarjak –
tanítsatok meg édes, lány ajkú arcok, édes, hatalmas, sötét szemek,
hogy megpihentessem nyugatlan lábaim,
hogy megnyugodjak azért, amit megkaphatok.
Az az alacsonyan pislákoló fény a láthatáron –
tudom, hogy nem szupernóva. A szatellit is megteszi.

GYUKICS GÁBOR FORDÍTÁSA

Denise Riley

Az égbolt válaszol

[UNDER THE ANSWERING SKY]

Megbirkózom az egyedülléttel,
lépést tartok a joviólis reménnyel
talpalatnyi földemen.
Talán majd valaki hív, később.

Vajon mit gondolnak rólunk a holtak,
hogy így sanyargatjuk magunkat, csak
hogy válaszoljanak, talán sóhajtoznak
is az efféle kísérletező közeledésre.

Rajtakapnám, nem visszhangom,
de garanciájuk, hogy ez
a fényes, lapos kék egy száj.
A világe, mely visszaszól.

Nincs mélysége e kéknek.
Nem „hozza magával a sötétség
princípiumát”, csak hűmmög
nyugalomban, sugárzóan statikusan.

Talán igen, talán nem

[MAYBE; MAYBE NOT]

Amikor gyerek voltam, úgy szóltam, mint a rigó, úgy
gondolkodtam, mint a rög, úgy értettem, mint a kő,
majd férfivá érve az egyszerűt csillogóra cseréltem,
de máig paták alatt kucorgok kedvességért ott,
ahol a csüd mélyen a sárba merül – ezt már soha
nem tisztázhatom, ott lent a zavarosban.

Santung

[SHANTUNG]

Igaz, bárki bármikor
bárkibe beleszerethet.
Aztán már nem. Huhh-huhh.

Mennyi szempillaspirál mosódik el nap mint nap
világszerte, és ami kéklik, elfeketül.
Rajta, mindenki. Főleg ti, lányok.

Mindennap eszembe jut valami a halálról.
Mindenki így van ezzel? Úgy értem, mindenki ezen töpreng?
Barátaim! Válaszoljatok. Finoman csatoljátok
le karórát. Fektesétek arccal lefelé.

Kínos dalszöveg

[AN AWKWARD LYRIC]

Önmagával karöltve ül. És szégyenének
legmélyéről, torkában zendülve egyszerre
felénekliztiszta szégyenhimnuszát.
Egy hosszan kitarzott, igaz hang lehetne minden.
Talán, ha beletanulna önmagába, az megoldaná.

Little Eva

[LITTLE EVA]

Az idő elrabolta kedvesed – most az idő még megállni sem siet.
„Rajta, mozdulj!”, fél füllel hallod, de miféle kongó űrbe, mondd?
A holtak otthona hívogatóbb, ahol magabiztos mozdulatlanságban
henyélhetsz, talpra állni is kedvtelen.
Mélyelemző szomorúságban szüntelen, megmaradsz,
sőt, *még boldogabb vagy, amikor szomorú vagy.*
Egy lépést előre. Egyet vissza. Engedd el magad.
De kétlem, hogy a „haladás” mindenre orvosság.
Járd a loco-motion ritmusát a nappalimban.

LEHÓCZKY ÁGNES FORDÍTÁSA

Miroslav Mićanović

zavar

[BUKA]

Kiürült a fekete cipőkrémes
doboz, amiből kefével
kenték, fényesítették
csillogóra, köpéssel és ruhaujjal,
az ing aljával, hogy a cipő kitarson
a városig, az ünnepségig
és vissza.

Szöggel kiluggatták,
a kiürült fekete cipőkrémes
dobozt, a két felére
spárgát kötöttek, az egyik
szembeállt a másikkal és hívta.

A füléhez tartotta a fedelet, csodás
állat képe volt rajta, nagy betűkkel
a gyár neve, de nem olvasott
vagy írt: kiabált és hallgatózott,
visszahívta a másikat.